

Даниел Апостолов

Te deum laudamus

Част 1 – Иван Менестрел

Сред безбрежните полета на ледената страна Алое вилнееше безснежна буря. Студените кристални вихри на Северняка безмилостно метяха леда и вдигаха малки вихрушки снежен прах, само за да ги запокитят отново на земята.

Освен самотния вой на вятъра и напуканата ледена пустош там нямаше нищо друго.

Освен едно.

Кулата на Бялата Кралица.

Кулата на Бялата Кралица бе издигната в незапомнени времена в самия център на Алое, далеч от хорските пътища, от хорските градове и от хорския взор. Самотна бе тя, тъй бяла и ослепителна, колкото може да бъде единствено кула, построена от Леден Кристал.

А на върха ѝ, увенчан от ледени крепостни зъбери, често стоеше изправена бяла фигура с развени от Северняка черни коси и бяла одежда. Това бе Бялата Кралица, повелителка на студа, самотата и отчаянието. Взорът ѝ достигаше до границите на владенията ѝ и ясни мисли пронизваха високото ѝ бледо чело, докато тя разсъждаваше в търсене на Истината.

Бялата Кралица се опитваше да открие Истината за Живота и неговия Смисъл и през безчетните години дирене го бе отнела от мнозина, за да го изследва. В дълбоките корени на кулата замразени лежаха телата на нейните жертви и очакваха деня, който никога нямаше да видят: Денят на Голямото Размразяване. Нямаше да го видят, тъй като, когато този ден настъпеше, те щяха да изгният за части от секундата под напора на хилядолетията, тегнещи над окаяната им плът.

Черните планини Мраконегра издигаха зловещите си туловища нейде на запад. Толкова далечни бяха те, че никой простосмъртен не би могъл да ги достигне през краткия си живот, но толкова високи се възправяха на хоризонта, че в най-късните вечерни часове, когато слънцето залязваше зад тях и очертаваше с лъчист ореол непрогледния им силует, те тегнеха над всички краища на света. И нито разстоянията, нито въздухът можеха да смекчат бездънната им чернота, която ги покриваше навсякъде.

Освен на едно място.

Това бе Вулканът на Болката.

Там, хранейки се с лава и дишайки отровните изпарения на Димните Кладенци, живееше високият двеста километра кошмарен звяр Громон, питомник и любимец на повелителя на Черната Кула – изтъканият от зло магьосник Гнусал.

Далеч на изток се простираха безбрежни океани. Лазурно сини бяха те през слънчевите дни и страховити вълни връхлитаха бреговете им, когато се развихрят морските бури. Незнайни архипелази се въздигаха сред тези океани, във водите им плуваха странни твари и хора със странни нрави строяха подводни градове. Единствено легендите разказваха за премеждията на загинали моряци и никой не бе сигурен, какво е истина и какво – приказка. Негостоприемни бяха тези води и дори рибарите, обитаващи селата по брега, не смееха да се отдалечават, в дирене на по-добър улов. „По-добре гладен, отколкото с отхапани крака и разкъсан стомах“, казваха си те и добре правеха, защото инак до сега племето им да е изчезнало от лицето на земята.

Между четирите посоки на света лежеше Стариият Свят с неговите кралства, красиви градове, старинни църкви и свежи, поддържани ниви. Водеха се войни, вестоносци препускаха по прашните пътища, разбойници дебнеха пътниците в тъмните лесове, прекрасни принцеси тъгуваха в непристъпни кули, пазени от лами, змейове и дракони, доблестни рицари загиваха, а по някога и побеждаваха в неравни битки с грозните чудовища и спасяваха принцесите... Ето какво представляваше Стариият Свят в мига, в който хронистът обръщаше взор към него.

А какво ли има на юг? Никой, дори Бялата Кралица, дори и всесилният Гнусал, не смеят да говорят за това, но дори е възможно самите те да не знаят. На юг никога нито един странник не е поемал, нито един рицар не е търсел слава и богатства.

Освен само един.

Преди двадесет хиляди години, когато Стариият Свят бил все още млад и чедата божи били неуки и безумно смели или просто наивни, се случило това.

Балкан Великански се казвал храбрият момък, който, пренебрегвайки бащините заръки и предупреждението на Колосалния Пророк Гигант Мъдри, яхнал могъщия си жребец Авроний и препуснал на юг само с една раница с малко храна, вода и верния си меч Мендосин, за да докаже на всички, колко е глупаво да се боят от неизвестното, колко е доблестен самият той, а и с надеждата да се върне богат, покрит със слава и в компанията на най-красивата принцеса, пазена от най-страшния змей, чиято отсечена глава да бъде носена от сто и единадесет шерпи.

Единственото, което доказал, обаче, и което до ден днешен се помни, било, колко е мъдър наистина Колосалният Пророк и колко глупави са онези, които не го слушат. Защото, когато Авроний се завърнал в родината си след двадесет години, той наистина носел на гърба си Балкан Великански, но с тях нямало нито принцеси, нито шерпи, нито несметни богатства. Единственото, което се било променило сериозно била психиката на Балкан, а той бил станал малоумен. Могъщото му тяло периодично се разтрисало от спазми, лиги се стичали от глуповато зейналата му уста и гол бил той, а на гърдите му с горещо желязо било изписано Предупреждението от Юга, което се предава и до днес от уста на уста:

Не всичко, що блести е бутилка,
не всеки изрод е враг,
не всяка посока добра е
на Юг не ще стъпи нивга отново човешкият крак!

Безсмислието на първите две строфи хилядолетия наред тревожело Тълкувателите на Пророчества, но тъй като никой никога не повторил Експеримента на Балкан, както влязла в историята безумната му постъпка, за да изясни непонятните редове, единствено множество от предположения, кое от кое по-безсмислено, били направени и повече почти никой не си блъскал главата с този проблем. За двадесет хиляди години все пак и най-сензационната тема се изхабява.

Ето това бе земята, където беше израснал Иван Долноселски.

Иван Долноселски (или Иван Менестрел, както по очевидни причини предпочиташе да го наричат), беше младеж на около 18 лета, силен в бой и гъвкав като котка, сладкодугмен като бард и със славеев глас, който веселеше сърцата на селските младежи и девойки по неделните вечеринки. Обичан бе той от старо и младо и всичко, което можеше да се каже за него бе прекрасно.

... Освен само едно.

Бе прокълнат.

Или почти прокълнат.

Историята на неговото раждане се пазеше в строга тайна. Малцина бяха посветени в нея и дори родният му баща, Иван Ковача, не знаеше нищо за съдбовният момент, когато...

1. Раждането на Иван Менестрел

Бе късен следобед, бурен, като повечето есенни дни във Вълчи Дол. Небето беше притъмняло още по пладне и свиреп вятър свиреше сред пооголените вече клони на дърветата. Вихрушки от окапали листа се носеха над земята и всеки момент щеше да завали дъжд. На запад зад хребета проблясваха мълнии, осветявайки оловносивото небе и огласявайки гаснещия ден с раздиращи слуха гръмотевици.

Ни една жива твар не беше останала на открито този следобед. Защото, макар по принцип есента да бе мрачен сезон из тези места, днешната буря се задаваше особено страховита и яростна.

Малкото безименно село в северния край на Вълчи Дол също бе притихнало, всички кепенци бяха спуснати и дори селската кръчма беше затворена. Църквицата на Вълчи Дол, покровителствана от свети Йонан, се гушеше самотна в брезовата горичка в най-северния край на селото и също мълчеше. Дървените кръстове в гробището зад нея зловещо се очертаваха в настъпващия мрак.

Първите едри дъждовни капки се стовариха с глухи удари в листата, засилени от вятъра. Особено близка светкавица блесна в небето и тътенът от гръмотевицата разтърси земята.

Почти едновременно с това една странична вратичка на църквата се отвори, през нея бързо се измъкна увита в тъмен плащ фигура, спря се за секунда след като хлопна вратата зад себе си, приведе се срещу въздушната стихия и рязко се раздвижи, поемайки по посока на селото.

Докато фигурата крачеше, все така превита по неравния път, дъждът набра сила и заплющя безмилостно по земята, по листата, по дърветата и по самата нея. Когато достигна колибата, към която се беше запътила, фигурата вече бе мокра до кости и леко трепереше. Без да се бави потропа на дървената врата и се прилепи до стената в надежда да се спаси поне за миг от бурята.

Вратата се отвори, отвътре бликна топла жълта светлина и след като пропусна вече почти сливащия се с вечерния мрак силует вътре, се затвори, оставяйки негостоприемната природа да вилнее навън.

Помещението се огряваше от огъня, наскладен по средата под кръгъл отвор в тавана. Около огнището бяха насядали единадесет стари жени.

При тази гледка свещеникът се закова на прага. Раменете му видимо се напрегнаха и подгизналото наметало започна да изпарява почти

веднага. Младата жена, която му беше отворила, понечи да му помогне да се съблече, но той я възпря с рязък жест.

В настъпилата тишина единадесет прастари, бледи лица с хлътнали дълбоко в тъмни орбити очи се извърнаха към новодошлия и погледите им, тежки и недружелюбни, се впиха в лицето му.

Свещеникът отстъпи крачка назад и опря гръб във вратата.

Катерина, – промълви той задавено, а гласът му беше дрезгав от завладялите го емоции.

Младата жена до него го хвана умолително за ръката. Но преди който ѝ да е от тях да успее да проговори отново, от зловещия кръг се разнесе дълбок дъбен глас:

Отец Мирон. – една от стариците повдигна мършавата си ръка с изпнат костелив показалец и черната ѝ роба се провисна под мишницата ѝ като ципа на прилеп. – Ти си длъжен като селски свещеник да присъстваш на раждането на всяко дете в това село. Но днес ти ще бъдеш само зрител. Орисниците са тук, за да отредят съдба на новороденото човешко същество и Господ няма власт нито да я промени, нито да я отмени. Седни и не пречи, защото по-могъщи сили ще властват тази вечер над този дом и непокорните ще бъдат безмилостно наказани!

Свещеникът се бе притиснал неволно към дървото зад себе си, сякаш се опитваше да премине през него и да се озове отвън, на свобода. Неволни тръпки, които нямаха нищо общо със студа или влагата, пробяваха по напрегнатото му тяло. Погледът му блестеше под черните вежди, но по-скоро от ужас, отколкото от решителност.

Орисниците бяха тук и той не можеше да промени нищо.

В надвисналото мълчание старицата, която бе проговорила, свали ръка, а Катерина, младата жена до отец Мирон, се разхлипа. От другия край на помещението се донесе стон и Катерина забърза да помогне на родилката.

Отец Мирон, подчинявайки се на заповедта, прекрачи струпаните наред стаята дрипи и се отпусна върху сламената постеля в ъгъла срещу вратата, все още увит в мокрото си наметало. Едва тогава закачулените старчески глави се извърнаха обратно и сякаш забравиха за присъствието му там.

Родилката, която лежеше пребледняла от болка на другия сламеник, беше майката на Иван, а детето, което се беше сгушило в утробата ѝ през тези последни минути, бе самият Иван. Огънят прашеше, единадесетте Орисници седяха като статуи около него, Катерина, приседнала на сламеника, държеше ръката на сестра си и я успокояваше, а отец

Мирон се бе вкопчил в кръста на гърдите си, шептейки молитви, и погледът му безнадеждно оглеждаше единадесетте старици.

Внезапният писък на родилката изпълни колибата, излетя през комина и през стените под черното небе и прониза бурята и вечерния мрак. Миг по-късно през всички пролуки в кепенците и през комина нахлу ослепителната светлина на невиджана дотогава мълния и в безумен трясък се стовари гръмотевица, в която неистовият писък на майката се изгуби напълно.

Последваха нови още по-ярки светкавици, а гръмотевиците се сляха в непрестанен тътен. Родилката се мятеше обезумяла на сламеника, придържана от слабите ръце на Катерина. Голите ѝ крака се обляха в кръв и главичката на детето вече се беше показала. Но никоя от стариците не погледна натам дори в този момент. Все така безучастни те припяха нечуто неизвестен ритъм и не откъсваха очи от огъня.

Когато след шест минути природата се поукроти и единствено дъждовните талози продължаваха да шибат стените на колибата и да връхлитат през отвора за дима, малкото новородено плачеше в ръцете на Катерина, майка му лежеше мъртва на сламеника, а орисниците се раздвижиха бавно и започнаха да се трупат около тях. Всяка протягаше ръка над бебето и шептеше ориса си.

В нощ на страшни сили се раждаш, безименно дете, и нека животът ти е бурен както тях. – бе първата орисия, прозвучала над детето.

Аз ще те даря с име. – мълвеше друга. – Иван ще бъде то.

Силен ще бъдеш, като древният бог на мълниците, и пред враг глава няма да склониш!

С любов бе създаден и на хорската обич ще се радваш и дорде си жив лоша дума от добър човек няма да чуеш!

В бедна къща се роди и милостиво ще бие сърцето в гърдите ти и не ще изоставиш в нужда дори ненавистен враг!

За велики дела се раждаш и като факла ще пламтиш сред смъртни и безсмъртни!

Седем сина ще имаш и седем дъщери ще красят дома ти ...

Отец Мирон седеше в ъгъла, онемял пред шепота на Орисниците. Благословии изричаха те, наместо да предначертаят съдбата на чудовище и враг човешки.

Мисълта ти бърза като мълния ще бъде!

Буден дух емоциите ти ще вълнува!

Със самите корени на майката земя ще бъдеш обвързан и здрав като скала ще бъдеш, болест не ще те споходи, а раните ти ще зарастват с

поразителна бързина!

Настъпи тишина.

Десет Орисници се оттеглиха зад огъня, една остана надвесена над детето. Катерина бе настръхнала пред съскащия дъх на старицата. Ето, че и тя повдигна ръка и докосна голото детско телце по гърдите.

Ти отне живота на тази, която живот ти даде! – изграчи тя. – Нека проклетие тегне над теб и нека се изпълни то в седмия ден от деветнадесетата ти година!

След което единадесетата орисница изсъска непонятни думи на чужд и грозен език, от което огънят се разигра неспокойно, а отец Мирон и Катерина настръхнаха от главата до петите. Иван, който се бе успокоил от монотонния старчески глас, се разплака отново.

Последната орисница се оттегли при сестрите си и всичките единадесет, една по една се изнизиха през разтворилата се от самосебе си врата в черната нощ.

След тях вратата се стовари на мястото си с трясък, от който дървената колиба се разтресе, а от въздушната струя или под въздействието на невидима магия огънят угасна сред пушек и искри.

Възцари се мъртва тишина. Бурята беше спряла и проплакването на бебето и глухото хълцане на Катерина бяха единствените звуци в колибата.

Когато по-късно отец Мирон се свести, сякаш събуждайки се от страшен кошмар, той се надигна, отиде до младата жена и детето и простря над малкото длан за благословия. Мигом протегнатата му ръка пламна в изгаряща болка и плътта му започна да дими. Пръстите на другата му ръка подириха Кръста и се вкопчиха в него. Божествената мощ се вля в тялото му и го разтърси. Двете сили за миг се сблъскаха и очите на свещеника се извърнаха с бялото навън. След което по-древната и по-първична власт на Ориста надделя и подметна свещеника като сламка през помещението. Отец Мирон остана да лежи в несвяст там, където се бе свлякъл до стената, сред трески и парцали.

Милет се намираше на тридесет километра източно от Вълчи Дол, на брега на голямото езеро Бистър Вир. Науката и религията, повлияни благотворно от важното търговско разположение, процъфтяваха в това малко, но богато градче. Църквата св. Климент, построена преди повече от две хиляди години, се изправяше гордо в центъра му и като факла възпираше и разпръскваше мрака на дивите области, прострели се на

много километри околоръст. Благотворното му влияние се усещаше и в множеството рибарски селца по периметъра на Бистър Вир. Милетското богословско училище привличаше младежи от близки и далечни земи и славата му бе достигнала дори до великия Бенедикамус Домино, столицата на Стария Свят.

Милет бе и мястото, където Катерина и Иван Ковача се преселиха седем години след раждането на малкия Иван и където се зароди и прозвището му Менестрел.

Наближаваше Бъдни Вечер, дълбок сняг покриваше долината, лед беше плъзнал навътре от брега на Бистър Вир. Небето оставаше смръщено, макар и снеговалежът да беше спрял преди дни. Времето бе тихо, студът не хапеше толкова и животът в Милет кипеше с пълна сила в подготовка за празниците и за Истинската зима, както местните жители наричаха ранните месеци от годината. Между побелелите тополи и върби се виеха отъпкани пъргини, впрегнати в шейните коне огласяваха меката зимна тишина със звън на сребърни звънчета, от селата долитаха ударите на брадви, а детската глъч се смесваше с високите гласове на пазарящи се търговци, дошли да продават кожи, вино, дивеч и оръжия. Струйки дим бавно се виеха над селата и над Милет.

2. Серафима

Два дни преди Коледа, малко подир пладне, Иван, заедно с неколцина свои приятели, беше излязъл по уличките на Милет в търсене на забавление и подаръци. Из въздуха се рееха случайни снежинки, дъхът излизаше като гъста пара през устата. Момчетата, облечени топло и обути във високи кожени ботуши, обиколиха Централния пазар и след това се насочиха към Чуждоземно Тържище. Трябваше да излязат от града и да повървят десетина минути по Северния път, но си заслужаваха, защото Чуждоземно Тържище събираше търговците от по-далечни земи, дори понякога се срещаха пътници от столицата.

Последните двукатови къщи вече оставаха зад гърба на момците. Вървяха един до друг през малката брезова горичка, запречили цяла път, и пееха на висок глас някаква коледна песен, преиначавайки думите ѝ и заливайки се от смях. Затова двата големи черни коня, впрегнати в пощенската шейна, които изскочиха зад завоя, ги изненадаха и ги принудиха да се хвърлят далеч от копитата встрани в дълбокия сняг. Иван, който крачеше по средата, се спаси на косъм и докато се търкаляше от

инерцията на скока до него долетя уплашеният вик на девойка. В миг заинтригуван, той скочи на крака и се извърна след отминаващия впряг.

Увита в бял шал, обърнала назад глава, на седалката до пощальона седеше ... Иван остана без дъх. Главата му се замая и кръвта забуча в ушите му. Без да откъсва поглед от невъзможно красивото видение, той стоеше като вкопан и не забелязваше света около себе си.

На седалката до пощальона седеше най-прекрасното същество, което Иван някога бе виждал. Уплахата на лицето на девойката премина в изненада, а миг преди шейната да се скрие сред къщите на Милет, тя се усмихна. В този миг магията се разруши и Иван се хвърли да догони шейната. Но когато достигна следващата пресечка тя вече се беше загубила из сокаците. Малко след това дотърчаха и Ивановите приятели и започнаха да го разпитват задъхано, но той само мълчеше и след няколко минути с енергична стъпка пое към Чуждоземно Тържище.

Пощальонът, момък от Седмогор, съседно село, помогна на Серафима да слезе от шейната, след като спряха пред странноприемницата на Георги Балакин. Девойката залитна, когато нагази в снега, защото от дългото пътуване и студа краката ѝ се бяха схванали. Пощальонът я подхвана за лакътя и тя му се усмихна с благодарност.

Кои бяха тези, които срещнахме преди малко? – попита тя, докато той разтоварваше багажа ѝ.

Иван Менестрел. – отвърна младежът, леко подразнен от интереса ѝ. Самият той вече беше забелязал, колко е привлекателна спътницата му и след приятния разговор по време на пътя мечти се вихреха из представите му. Освен това Иван беше любимец на всички, но понякога ставаше досаден с вниманието, което нежният пол му обръщаше.

Иван Менестрел? – гласът ѝ прозвуча развеселено. – И петимата ли се наричат така?

Пощальонът остави на верандата на странноприемницата и последния вързоп и опъна гръб. След това въздъхна и отговори малко троснато:

Иван Менестрел е онзи, когото ти гледаше с такова внимание. Помислих, че за него питаш.

Може и да си прав. – Серафима разцъфна в усмивки. – Изключително съм ти благодарна за транспорта. Вземи, думите стомах не пъленят, – добави тя и пхна в ръката му сребърна монета. След това изкачи трите стълби, където беше посрещната от самия Георги Балакин.

Георги беше вече почти старец, но годините не можеха да превият раменете му. Бодро гледаха черните му очи изпод гъстите вежди и

веднъж гостували в странноприемницата му, пътниците не искаха да отседнат никъде другаде в Милет.

Здравей, госпожице. – изръмжа той, извисявайки се като канара над крехката фигура. – Добре дошла в Милет! Ако търсиш подслон, попаднала си на подходящото място. При стария Балакин никой не закача самотните пътници, постелите са меки, а храната – превъзходна!

След тази самореклама, без да дочака отговор, Георги награби в грамадните си ръчища багажа на Серафима и с глава я подкани да мине през входа към салона.

Още същата вечер мълвата за красивата непозната плъзна сред младежите и девойките в Милет. Щом започна да се смрачава, салонът на Стария Георги започна да се пълни. Момци, водени от любопитство, идваха да пият вино и ракия. Моми се сбираха покрай стените и очакваха да започнат танците, хвърляйки подозрителни погледи към бара. Въздухът сякаш натежаваше от концентриралото се между толкова хора очакване.

Иван Менестрел също се появи, заснежен, с мандолина под мишница и нова широкопола чуждоземска шапка. Компанията от приятелите му се разкрещя, щом го видяха и той се запъти към тях, раздавайки усмивки и поздравявайки наляво и надясно.

Но докато минаваше покрай бара, Мими, внучката на Георги (и тя беше вече мома за женене, но за съжаление по наследство ѝ се бе предало най-вече могъщото телосложение на Балакин) го дръпна за ръкава.

О, Мими, – зарадва се Иван. С нетърпение очакваше да научи нещо повече за прекрасното момиче, което вече със сигурност знаеше, че е отседнало тук.

Ела. – каза му тя и го издърпа в един от страничните коридори, които водеха към хазийската част и зимниците. След това го пусна и без да му дава възможност да проговори, продължи. – При нас този следобед отседна някаква мома, дете иде много от далеч. Питаше ме за теб. Каза, че иска да те види.

О. – успя само да изрече Иван. Без да вярва, че това наистина се случва, той последва Мими, а тя вече катереше стълбите към втория кат, където настаняваха гости.

Мими почука на една от вратите и след това хлътна вътре, оставяйки Иван сам в покрития с тъмnochервени и кафяви килими коридор. Килими висяха и по стените. Но шарките по тях никак не можеха да задържат вниманието му, което беше насочено изцяло към вратата,

привличаща го в този момент като магнит.

Мими се измъкна навън, но този път остави отворено след себе си.

Влизай. – каза тя и се изгуби по стълбите.

Иван се поколеба за секунда. Вълнението му беше толкова силно, че краката му леко трепереха. Пое си дълбоко дъх и прекрачи прага.

Здравей!

Серафима седеше на дървения стол пред масата в помещението, отпуснала ръце в скута си. Иван направи няколко неуверени крачки и понечи да се поклони. Момичето скочи на крака и го възпря. След това го заведе до другия стол и двамата отново седнаха.

Здравей, – проговори най-сетне Иван. Чувстваше, че се държи глупаво и полагаше всячески усилия да възвърне самообладанието си.

Казвам се Серафима. – представи се девойката.

Иван. – автоматично отвърна той.

Усмивката на устните на Серафима стана още по-широка.

Днес се уплаших, че конете са минали през теб. Исках да се убедя, че си добре.

Благодаря, всичко е наред.

Настъпи кратко мълчание.

Не познавам никого тук. – наруши го първа Серафима. – Бих искала да ме придружиш в салона. Така ще се чувствам по-сигурна.

В този момент Иван се ухили толкова широко, че девойката срещу него се разсмя звънко. Напрежението помежду им се изпари, прогонено от смеха ѝ. Двамата се изправиха и излязоха от стаята.

Съвсем скоро след описаната среща Иван и Серафима се сгодяват.

От този миг нататък Иван и Серафима са изключително щастливи и ще ги оставим на спокойствие, тъй като щастието никога не е звучало добре на хартия. Важното за момента е да се знае, че Серафима съществува и че срещата ѝ с Иван не е никак случайна.

Двадесет хиляди и шестдесет години бяха изминали след съдбовния ден, в който Терван Велики, волен герой и безмилостен варварин, забил могъщото си копие със завързана на него черна конска опашка на върха на Пепелен Хълм, обявявайки се за владетел на всички земи, де е кръстосал меч с неприятел (което означава на почти всички известни по онова време земи). По-късно върху Пепелен Хълм израснал голям ориенталски град, а сега на същото място се въздигаше самата обител на Негово Светейшество Крал-Отец Августин III, по Божия Воля Пастир

на всички чада божии, а околоръст беше изграден от камък и злато прекрасният град Бенедикамус Домино.

Двадесет хиляди и шестдесет години по-късно бе отбелязано и лето господне 887.

Всяка година Милетското богословско училище, където се обучаваше Иван Менестрел, изпращаше мисионерски отряди из околните земи, които да разпалят и поддържат вярата в по-изостаналите селища. Най-голямото постижение на църковната управа в Милет беше основаването на Водинския манастир високо в Сенка планина. Но освен него множество малки мисии бяха разпръснати по селата и фермерските райони. Вярата година след година завладяваше все нови и нови територии и биваше посрещана в човешките селения с радост и благодарност, тъй като мощта на Бога растеше непрестанно и закриляше крехките земеделски общности от безумието на дивите земи, от нечестивите сили и от страха пред могъщите и потайни зверове, които дебнеха из пушинаците.

През пролетта на лето господне 887-мо до църковната управа в Милет започнаха да достигат тревожни слухове. Три дни подир Великден, късно вечерта, в града бе пристигнал млад ездач, носител на кръста на Храма, който разказваше за странна тъмна сила, надигаща се в далечния запад. След разговор с църковната управа той замина, оставяйки след себе си смут. И по други пътища долитаха обезпокоителни новини за зверства, еретически ритуали, човешки жертвоприношения и паднали свещенослужители, преклонили се пред сатаната. В края на лятото вестите зачестиха дотолкова, че църковната управа се видя принудена да сформира отряд под покровителството на свети Георги, който да се отправя на запад и да докладва, а ако е във възможностите му и да се прави с проблема.

Иван Менестрел, макар и млад на години, бе избран за помощник на ръководителя на отряда, отец Фолий. Вестта бе пробудила противоречиви чувства в душата на момъка. Честта, която му оказваха, беше неизразима, но в същото време в Милет оставаше да очаква завръщането му неговата изгора Серафима и раздялата щеше да бъде изпитание и за двамата. Но в името на справедливостта трябва да се отбележи, че и сянка от съмнение не споходи мислите на Иван и макар с натежало сърце, той потегли на запад, готов да се сблъска и с най-черните изчадия на Ада и да защити името Божие.

3. Проклятието

Земя тъмна, непрогледна, тишина дълбока и пулсираща, страх и спотаили се сенки в неизвестното. Треперливите факли в ръцете на отец Фолий и Иван осветяваха единствено тесен кръг около нозете на конете им, неспособни да разпръснат мрака. Осветяваха те криви виолетови и отровно зелени гъби, осветяваха ципести мехури, набъбнали през мочурливата почва и удържани от отвратително слузесто покритие да не се пръснат. Осветяваха също така и тясна пътека, оградена с непрекъснатата редица тъмни камъни. Пътеката на Вечния Глен. Иван не знаеше, дали това е истинското ѝ име, но го намираше за особено подходящо, предвид тежката миризма на гнило, която виснеше като зловонна пелена над околността.

Седмица вече, откак отрядът св. Георги бе пристигнал в безименното прокълнато село, посочено им от очевидци като граничен пост на злото. Но макар и подтисната атмосфера да тегнеше над селото, над гората зад него и планинският силует да не радваше окото, а само да плашеше и навяваше тревожни мисли, не успяха да открият никакви улики. След размисъл отец Фолий реши да поеме само с Иван на оглед – не желаше да привлича вниманието.

И сега двамата, яхнали неспокойни коне, бавно напредваха по пътеката, която, както бяха научили от селския ханджия, водеше към изоставена, древна крепост в склоновете на Велъш планина. Бяха подтиснати, всъщност и двамата съвсем открито биха признали натрапчивия страх от тъмното, който изпитваха. Но никой не смееше да проговори и от както бяха навлезли в Черния лес ги съпровождаше единствено тупкането на копитата, пръхтенето на конете и глухи бълбукащи звуци, разнасящи се сякаш изпод земята.

Мракът бе особено злокобен, тъй като извън Черния лес бе облачен следобед, обвил контурите с макар и пепелява, но все пак някаква светлина.

Преходът бе продължил вече повече от два часа и пътеката започваше да се изкачва. Отец Фолий все по-напрегнато се вираше напред, в очакване да зърне силует или светлина сред черните дънери на дърветата.

Превозар, гнусният пазител на горските дебри, ги нападна в гръб. Безпогрешно определил по-старшия по сан, той повали с един единствен изстрел на отровната си слюнка отец Фолий, който се строполи от

коня си и започна да тлее сред нарастващата мъждукаща локвичка от собствената си плът. Факлата отлетя от ръката му и даде възможност на Иван за част от секундата да зърне звяра. Ужасът, който го споходи от безумното видение го накара мълниеносно да скочи от коня и да се прикрие зад него. Това го спаси от следващия залп. Конят изцвили в агония и се прегъна, а Иван се затича колкото му крака държат. Вревозар отново се прицели и пропусна – гъстата му слюнка отлетя в мрака и споходи невидимите гъби. През този подарен от съдбата миг Иван се скри между дърветата, разтреперан и мокър от пот.

Тихото съскане на търкащо се в дървесните стволоче влечуго го откъсна от тези размисли и той побягна в обратна на шума посока, опитвайки се да тича на зигзаг, блъскайки се болезнено в надвиснали клони и черни дървета на черен фон, препъвайки се в корени и хлъзгайки се върху настъпена слизеста растителност. Сърцето му блъскаше в ушите, адреналин кипеше в кръвта му и му даваше сили. А мигновените контури и бледи шарки, просветнали за части от секундата над пътеката, по която бяха дошли, изгаряха съзнанието му – пъклено око на омразата, лъснало наред набраздено чело, зелено-кафяв рог с несиметрични фосфоресциращи израстъци, увенчал плоската глава, и тънка цепнатина, от която се е проточила потрепваща тленна лига... Вопъл се изтръгна от гърдите на младежа и в последен спасителен порив той подири кръста, скътан в гънките на дрехите му.

Стиснал свещения предмет, влял в ума му нова бодрост и увереност, Иван се спря и се ослуша. Дълбоката тишина отново се бе възцарила и земята потръпваше от далечното бълбукане.

И едва сега, останал без факла, той откри, че може да вижда. През невъобразимо гъстия дървесен покров се процеждаше едва доловима светлина, а и много от растенията сияеха слабо и зловещо в зелено, бяло и ръждиво. Различаваше дървета, различаваше и групички лилави месести цветя, които бележеха мочурливи локви. Запъти се по-спокойно по наклона нагоре, все още твърде объркан, за да може да размисли над положението си, но възвърнал част от хладнокръвието си.

Не след дълго от лявата му страна започна да се развиделява и той се насочи натам.

След около стотина метра излезе наред широк просвет в гората, в далечния край на който се издигаха заплашителните стени на древна крепост. Изоставената крепост Велъш.

Камъните, от които бе изградена, бяха почернели през вековете, на места градежът се бе срутил и пусти бойници и прозорци зееха, пълни с

чернота. Надвисналите съвсем ниско парцаливи облаци обвиваха върха на най-високата кула и се провираха между зъберите ѝ. Земята околвърът бе покрита с отровно зелена ниска растителност, сред която се подаваха криви гроздове жълтеникави гъби, а вездесъщите лилави цветя обрамчваха подстъпите към крепостта. Рояци едри насекоми прелитаха от цвят на цвят, издавайки ниско заплашително бръмчене.

Гледката накара Иван да настръхне. Нещо нечовешко се излъчваше от притихналото здание. Застанал така сред древността на мястото, той почувства най-сетне, колко е беззащитен, залутан сред чужди за хората земи, без кон или помощник, въоръжен единствено с проста войнишка сабя и с осветения си кръст. Тръпнещият страх, свил се над стомаха му му подсказваше, че тези две оръжия не ще му помогнат особено.

Без да знае, що стори, Иван стоеше на края на дърветата и наблюдаваше крепостта. И тогава в прозорците и бойниците трепна червено зарево, зидовете се разтърсиха в гърч и част от предната стена се срути навън, разкривайки във вътрешността прокълнат олтар. Окървавен висеше обърнатият кръст над олтара, а на него все още стояха останките от човешка жертва. Огромна черна чаша бе поставена върху жертвената маса, до разкъсаното тяло на кърмаче. А до всичко това се възправяше висока два човешки боя тъмна фигура без лице, която вместо очи имаше изгарящи червени дупки. Пламъци се издигаха от тлеещата ѝ кожа, пепелен дим бълваха ноздрите ѝ и доори от това разстояние Иван различаваше огромния член, с който сатанинското създание бе надарено.

Със светкавично движение изчадието скочи през отвора в крепостната стена и се приземи пружиниращо върху отровната морава. В краката му тлетворните растения се загърчиха и засъскаха, възпламенявайки се едно по едно.

В последното си отчаяние Иван посегна и извади сабята си с дясната ръка, а с лявата откъсна кръста от верижката и го повдигна пред себе си. Но властта на злото създание бе по-древна и Божествените сили едва мъждукаха по връхчетата на кръста.

Демонът се заклати на кривите си могъщи нозе и изсумтя. След което се хвърли напред.

В този миг слънцето, невидимо зад облаците, потъна отвъд хоризонта. Удари шестият час от деня, осемнадесет години, след като Иван Менестрел бе роден. И се сбъдна проклятието.

Сребърният кръст се изгуби в треволяка, сабята отхвърча настрани и отскочи от дънера на дърво. С пращане се разкъсаха одеждите на гърба на Иван, тялото му трепереше неударимо, бесни конвулсии

пробягваха от шията до петите му, докато грозна метаморфоза удължаваше крайниците му и разширяваше на тласъци гърдния му кош. Животински мускули пропълзяваха от гърдите по ръцете му, краката му се извиваха в неестествени посоки и тежки копита избиваха през кожата на ходилата му. Сред зверската болка безформената му паст, зейнала в агония, нададе протяжен вой.

Объркано за момент, адското изчадие се бе спряло на няколко крачки. Но разбрало достатъчно, то без да се колебае нападна. Черните му ръце се стрелнаха напред и стиснаха от двете страни чудовището, в което Иван Менестрел се бе превърнал. Повдигнаха го във въздуха и го запратиха през цялата поляна върху крепостните стени, които се напукаха от удара. Иван, зашеметен и напълно дезориентиран, неспособен да управлява новото си тяло, наблюдаваше вцепенено събитията през новите си очи.

Звярът, в който душата му се бе свила, сам се раздвижи, понатъртен, но невредим. Яростен рев се изтръгна от гърдите му. Разперил ноктести лапи, той се понесе на силните си нозе към демона, който се привеждаше напред, готов за схватка. В последния миг звярът се метна във въздуха и заби рога в тялото на противника.

Адското изчадие изсумтя недоволно и се отърси. Иван отхвърча от него, но се приземи на крака. Без да му отстъпва по бързина той отново се метна напред, огласявайки гората на километри околоръст с безумен рев.

Двете тела, черното и косматото, се вкопчиха едно в друго. Огън плъзна по козината на Иван, дим избълваха раните на демона. Този път с известно усилие черните ръце отделиха от себе си побеснялото чудовище и за миг се поколебаха, преди да го запратят надалеч. Явно взел си поука от предните два пъти, демонът възприе друга тактика и стовари Иван пред себе си, буквално забивайки го в меката почва. С неуловимо за окоото движение подскочи нагоре и тежките му нозе размазаха сгърчената сплъстена от кръв космата топка.

Демонът отстъпи крачка назад и огледа границата на гората. А там вече нямаше само дървета. Безмълвни черни закачулени фигури се бяха наредили в широк обръч, сигурно повече от сто от тях обграждаха поляната. Ръцете им бяха събрани пред гърдите в широки черни ръкави. Мрак извираше изпод качулките им. И мрачен бе напевът, който множество гърла подхващаха.

Демонът плъзна поглед по редицата от верни поданици, след което закрачи бавно към олтара, за да довърши черната си меса. Падналите

отци запяха по-силно, възхвалявайки непобедимия си повелител.

Със скок адското изчадие с озова обратно в помещението на прокълнатия ритуал. Без излишни церемонии, то повдигна тялото на пеленачето и го разкъса на две с ръце. Поднесе го към черната тривърха нафора, за да сбере от шурналата кръв, след което запокити частите от тялото на пода. Повдигна нафората и жадно отпи от нея.

Но звярът, в който проклятието бе превърнало Иван Менестрел, не умираше толкова лесно. Славна орис го закриляше, а и жилаво, макар и грозно създание бе Евевулвар, първообразът на проклятието. Сами се наместиха костите, премазаните мускули се прегрупираха и опънаха, кръвта се просмука обратно през порите в тялото и чудовището се разгъна, окаляно, опърпано, но живо, и готово за бой.

През краткия период на мрак и спокойствие душата на Иван се бе поокопитила и се опитваше да наложи волята си. Жадният за кръв звяр пръхтеше и ръмжеше, докато елементарните му инстинкти вилнееха там, където Иван очакваше да срещне съзнание. Първичният инстинкт бе тъй силно обвързан със зверското тяло, че Иван не успяваше дори да намери пролука, където да се заклинни. Сякаш бе клонка на сред бързей, над който няма никакъв контрол.

Застанал на копитата си, звярът обходи с поглед поляната, над която вече се спускаше мрак. Порочните свещеници, все тъй неподвижни и почти незрими в здрача, не променяха песента си. Демонът довършваше зловещото си питие, все още извърнат с гръб.

Иван вече панически се опитваше да открие достъп до елементарната психика на звяра. Предусещаше, какво възнамерява да стори и беше уверен, че не е по силите му да се пребори с изчадие, призовано от самите дълбини на Ада.

Падналите свещеници в единия край на поляната се раздвижиха неспокойно и напевът им затихна. По пътеката, която водеше през гората, изпълзя колосално влечуго с фосфоресциращи рога и петна от разлагаща се плът ... Ужасът отново заля като помрачаваща вълна Иван и страхът му бе тъй силен, че обзе и чудовището. Изпод копитата му се разхвърча пръст и той полетя с невъзможна бързина по-далеч от Вревозар. Препускаше без дъх, а зад гърба му останаха разхвърляните пристремителния му бяг монаси, опитали се да го задържат; адската твар също остана далеч в крепостта, а някъде напред свършваше Черната гора и светът бе жизнерадостен и човешки ...

След не повече от двадесет минути размита фигура изхвъркна с тропот от гората на няколко мили от безименното прихлупено село и

препусна на два крака към него. Облаци пръст запращаше тя след себе си във въздуха, но търчеше мълчаливо и целеустремено.

Мръсен и димящ от пот, с разширени ноздри и олигавени бърни, Иван се спря пред затворената гостилница, в която се бяха настанили отец Фолий и отрядът му. Повдигна лапа и я стовари върху дървото. Трябваше да предупреди останалите от отряда!

Прозорчето на вратата се откряна и през него надникнаха две предпазливи очи. Иван видя само как зениците им се разширяват от ужас и безумен писък раздра ношта. И едва сега грозната истина достигна до него – за всички люде той бе от лошите и никой не би му повярвал, дори не би го изслушал. Стрелата, която долетя от покрива на плевнята, не го смути и той с бавна крачка се насочи към откритите поля, които бяха прекосили на път за насам.

Думи, подслушани, когато бе малък, се въртяха из главата му ... „Навърши ли осемнадесет години, Иван ще бъде прокълнат“, мълвеше разплаканият глас на леля му, а дълбок равен глас отвърщаше: „Никой не ще може да предвиди, какво проклетие ще тегне над него“. Отчаян и объркан, Иван постепенно изгуби контрола над зверското тяло и то се понесе на тежките си силни нозе нанякъде, в дирене на убежище.

Седмозвездник изгряваше всяка нощ от изток и залязваше всяка сутрин на запад. Пръстенът от шест светли и трепкащи звезди се въртеше бавно около оста си и отброяваше фазите на Звездните години.

Седмата звезда бе невидимата Яван, точно в центъра на кръга. Около нея разпръскваха божественния си светлик Гомер, Магог, Мадай, Тувал, Мосох и Тирас.

На всеки сто и седем години Седмозвездник правеше един пълен оборот и отбелязваше началото на новата Звездна година, или както се наричаше по Църковния календар – Лето Яфетово. Това бе година на необикновен подем, съпровождаха я многобройни празненства, а в навечерието на Великден се изнасяха хвалебствени литургии в чест на всемилостивия Господ и неговото паство.

Годината, през която Милет изпрати отряда на Свети Георги, беше в периода на залез на Гомер. Тежки времена вещаеше отливът на божествената сила. Тежки бяха и вестите, които достигнаха до църковната управа в Милет.

Мисията се бе провалила, злото набираше мощ и непознат по вид демон бродеше из околностите и всяваше ужас сред хората – неуловим

като сянка, бърз като вятъра и потаен сред нощната тъма.

Иван Менестрел бе прокуден. Самотен бродеше той сред пустошта, крадеше, за да се храни или ловеше диви животни и в миговете на просветление, когато владееше зверското си тяло, вилнееше от ярост и безсилие сред дивите гори, изтръгваше дървета и ги запращаше със страшна сила накъдето му видят очите.

Месец и половина, след изпълнението на проклятието му, той взе решение. Не го плашеше никакъв риск, не го интересуваше нищо друго, затова той, в една тъмна безлунна нощ препусна през далечния Велев лес, прекоси долини и реки, като буря премина през няколко селскостопански района, оставяйки неразгадаеми следи с тежките си копита и призори се озова в покрайнините на Милет.

4. Срещата

Утринният час бе тих и сив, въздухът – прохладен и влажен. Улиците на града бяха безлюдни, целият град спеше дълбок сън, като се изключат оклюмалите гвардейци на върха на Стражева Кула. Иван се прикри в сянката на северния мост и огледа внимателно околността. Спокойствието, легнало върху нея, го окуражи. С димяща след продължителния пробег козина, той тихомълком се промъкна покрай стената на градската конюшня и навлезе сред сокаците. Копитата му, покрити с мека кал, не издаваха ни звук. Дъхът му свистеше тихо през разширението му ноздри. Една неразличима плъзгаща се сянка в сумрака.

Не след дълго Иван се промъкна в задния двор на къщата си.

Един от прозорците светеше меко с жълтото сияние на свещ.

Зад дървена маса, на удобен стол но в скована поза, седеше Серафима, с дебел том, разтворен пред нея. Устните ѝ несъзнателно се движеха, докато тя четеше от него. Нищо друго не се помръдваше в малкото помещение, където освен масата и стола имаше единствено дървен нар до едната стена и малка лавица с книги.

Отчайващи видения като мълнии преминаха през съзнанието на Иван, докато наблюдаваше картината. Той се видя, как потропва по стъклото и видя разширените от ужас очи на любимата си. Представи си, как се опитва да я заговори, без да се показва, застинал отстрани на прозореца, но само животинско ръмжене се изтръгва от гърдите му. Сърцето му блъскаше лудо и сълзи се стичаха по широките му, покрити с груба кожа скули.

Не можеше да откъсне поглед от бледото опънато лице на Серафима, от тъмните кръгове около очите ѝ и от нежните ѝ ръце, които някога го бяха прегръщали и милвали, а сега лежаха отпуснати като мъртви в скута ѝ.

Времето напредваше и скоро хора щяха да изпълнят улиците, забързани по работа. Трябваше да предприеме нещо. За няколко мига се люшна в борба с тъмния инстинкт на животното, чието тяло споделяше, след което овладя напълно съзнанието си и се съсредоточи.

Решението дойде почти веднага. Безшумен като дух той се плъзна до каменната стена и подири задната врата. Тя изскърца леко, когато я отвори и, прегънат, се вмъкна в плевнята. Ослуша се за миг, след което продължи нататък.

В кухненското помещение бе студено. Без да поглежда подредените кухненски прибори и угасналото огнище, той, все още приведен, за да може да мине през ниските за могъщото му тяло врати, влезе в прехода за втория етаж и предпазливо заизкачва каменните стъпала.

Библиотеката също пустеше. Баща му спеше на долния етаж, а немаше кой друг да го смути. Затова, вече поизправен, той подири в мрака лист и перо и се надвеси над писалището.

Ръката му трепереше. Една от горещите му сълзи се стече по лице-то му и падна върху листа.

Беше кървавочервена.

Не бе уверен, дали ще успее да напише нещо. Лапите му бяха твърде груби за толкова фина операция и Иван известно време постоя в нерешителност. Най-сетне си пое дълбоко въздух и топна перото в мастилницата.

Очите му, навикнали на тъмнината като котешки, различаваха и най-малкия детайл на странните, ръбати букви, които излизаха изпод перото му. Макар и едро и нескопосано, той успя да напише кратко послание. Без подпис. Единствено кървавата сълза остана в долния десен гълъ на листа.

Точно, когато привършваше, инстинктът му подсказа, че някой го наблюдава. Извърна се с присъщата му бързина и се озова пред неподвижния силует на Серафима. Тя стоеше вцепенена в черната рамка на вратата, притиснала книгата до гърдите си, и очите ѝ излъчваха безумен ужас. Беше се изкачила бавно по стълбите, без да вземе свещта със себе си, унила и лишена от воля и сега не можеше да се помръдне пред страшното видение.

Иван също застина. Знаеше, че всяко следващото движение ще я

доведе до паника и тя може да нададе писък и да разбуди баща му и съседите.

Това, което видя Серафима, завивайки от стълбите и прекрачвайки прага на библиотеката, бе следното: една тъмна стая, в която утринната дрезгавина придаваше неясни контури на предметите, арките на прозорците – светли отвори в мрака, черните рафтове на лавиците с книги, бюрото, също чернеещо наред стаята, а до него висока и набита фигура с грамадни ръце, нечовешка муцуна и тежка глава, увенчана от остри закривени рога. Видението се бе извърнало в неуловим за окото миг и тя бе отстъпила спонтанно крачка назад. След което мускулите ѝ се бяха вдървили и тя ме можеше да направи ни едно движение. Не можеше дори да извика за помощ. Страхът пулсираше във вените ѝ и спираше дъха ѝ.

Иван все още оставаше неподвижен. Не знаеше, какво да стори. Сякаш се намираше в дупка от безвремие. Сякаш бе лишен от воля.

Водена от чужда сила, Серафима повдигна безсъзнателно книгата пред себе си и я обърна с лице към демоничната сянка. На слабата предутринна светлина върху корицата се открио сребрист кръст.

Протегнала Библията като щит, Серафима направи няколко бавни, но сигурни крачки напред. Иван все още не смееше да се раздвижи. А и като хипнотизиран се бе втреничил в очите на любимата си, в които започваха да играят сияйни искрици.

Още две стъпки и тя щеше да се озове на по-малко от метър от мъгщия силует. Самият кръст на Библията започваше да пулсира слабо. Иван се задъха, но не от божествената мощ, която сега се излъчваше от чистото създание и от светлата книга, а от близостта с любимото му същество. Усещаше уханието на косата ѝ, по гръбнака му пробягваха тръпки в отговор на топлината на тялото ѝ, която той улавяше с много по-чувствителните си сетива. Пулсът му се ускори диво и когато Серафима направи още една крачка, нещо се скъса в него. Копнежът по нея и отвращението от себе си избухнаха като стихия в сърцето му и избуяха в рева на Евевулвар, в нечовешкия крясък на прокълнатия, в стона на изгубената душа, в плача на невъзможната любов. Звукът се надигна в стаята, излетя през стените и разтърси цялата сграда. Отекна над градчето и се разпиля като дъжд на безумието над Бистър Вир.

Стъклото на десния прозорец със звън се взриви навън и размитата фигура на Иван излетя стремително от там, помитайки дървената рамка и част от зидарията. Без да престава да реве, той се приземи с трясък сред отломките и затича безумно далеч от там, напускайки града,

оставяйки зад себе си копнежите и любовта си. Зверското в него надделя и с разрушителна сила напълно подивялото чудовище се връза в някакъв стобор, избя настрана от пътя си плевнята на нечий двор, разхвърля добитъка, който не успя да се отдръпне навреме и, прескачайки каменната стена на двора, препусна в обратно на езерото посока, във от града.

Серафима стоеше пред писалището, стиснала Библията толкова силно, че кожата на кокалчетата ѝ се напука и ги украсиха ситни рубинени капчици. Божественото вдъхновение я бе напуснало и тя отново беше себе си, шокирана и парализирана. Страхът постепенно се оттегляше и отстъпваше място на изумление. За секунда се бе докоснала до нещо, което се излъчваше от грозния звяр, промъкнал се в къщата ѝ, всеобхватно усещане за привързаност и любов, които хармонираха с божествената сила, вместо да ѝ се противопоставят. Сякаш самата свята книга бе откликнала на повика и бе по-скоро привлечена, отколкото подтикната да я защити.

Все още неопомнила се напълно, Серафима отиде с автоматични движения до писалището и погледна към листа, който бе ангажирал преди вниманието на звяра. Очите ѝ пробягаха по написаното и кожата ѝ настръхна. Гърлото ѝ се задави и, отпусайки се на стола зад себе си, Серафима се разтърси в бликащи от гърдите ѝ ридания.

Грозната истина и разцъфналата в миг надежда се смесиха във въртоп от чувства, които тя не можеше да овладее. Иван беше жив. Но вече не беше ... човешко същество.

Иван Ковачът нахлу в библиотеката със запалена свещ в едната ръка и стиснал масивен железен млат в другата. Погледът му излъчваше искрено неразбиране към разрушения прозорец и към ридещото момиче.

Когато по-късно, застанал до писалището, той също прочете, макар и с голяма мъка, посланието, желязото падна от ръката му и издрънча глухо на пода, върху окаляната черга.

Името Орихил за първи път бе споменато в затънтена кръчма в затънтено градче в най-затънтения край на Стария Свят. Странен странник, облечен в странни дрехи, обут в прашни ботуши и сгънал до себе си на скамейката изгъркано наметало, бе разказал на малката си затънтена публика странна история.

До тук със странните и затънтени неща.

История за Орихил отшелника, за Орихил пророка, за Орихил, който живееше в пустинята.

В Стария Свят по традиция нямаше пустини – всички те се намираха извън границите му.

Освен само една.

Пустинята Гавана лежеше точно на границата на Стария Свят, дори някои племена, които бяха приели властта на Бенедикамус Домино, все още обитаваха оазисите по периферията.

Там чужденецът бе срещнал Орихил.

И там Орихил бе изрекъл думите: „Et si tu n'existais pas dis-moi pourquoi j'existerais“¹. За по-голяма, поне от негова гледна точка яснота, ги бе написал и на къс пергамент. Месеци по-късно, по незнайни пътища мълвата бе достигнала до Кардинал Василий в Бенедикамус Домино и личният му секретар, персона, надарена с най-разнообразни качества, с помощта на най-талантливите теолози от Върховната Религиозна Школа, бе успял да определи езика като протоформа на отдавна изчезналия фारीйски и бе превел посланието.

Всички бяха останали неприятно изненадани от безсмислието на получения резултат и дори някои, на чашка вино, се бяха зачудили, дали не иде реч просто за нетрадиционна форма на хомосексуализъм.

По-далеч от истината не е бил дори Колосалния Пророк Гигант Мъдри, когато предсказал в момент на алкохолно опиянение, че през двехилядната година планетите от Слънчевата система (каква система? питал всеки в недоумение) ще се наредят в една линия и ще настъпи свършека на света. Някой подхвърлил, че до тогава остава още много време, а и понятието планета може да означава всичко, така че духовете се успокоили. В чест на истината трябва да се отбележи, че през двехилядната година (малко по-малко от 1200 лета след времето, по което се развива действието на нашия разказ), малките светещи неща в небето ще продължат все така да трепкат невинно, подхранвани от Божествената сила, ще продължат по своите недостижими в смисъла си за простосмъртните пътища, движени от ангели, а песимистите съвсем песимистично ще отбележат поредната несполука в живота си.

Какво ли е написал Иван Менестрел с грубите си лапи върху онзи лист в сумрачната библиотека?

Месеци спокойствие бяха изминали, преди рогатото чудовище отново да се появи в околностите на Милет.

1. (фр.) И ако ти не съществуваше, защо бих съществувал аз (б.а.)

„Демонът“, шептяха всички, „се завърна!“ Църковната управа на Милет бе дълбоко разтревожена от зачестилите отвличания на добитък и от зловещите следи в снега, които ловците откриваха около езерото. Стражата в града бе удвоена, патрули от гвардейци дежуреха нощем в малките села по брега. Но изчадието бе хитро и неуловимо.

Единствено Серафима не се смушаваше от опасността. Беше се разведрила и цвета на кожата ѝ се бе върнал. Очите ѝ блестяха и смехът ѝ се разнасяше често в къщата на Иван Ковача.

Самият ковач оставаше мрачен и раздражителен. Не бе повярвал на думите на девойката – бе приел разказа ѝ, но тълкуваше свръхестествената случка по съвсем друг начин. Упованието му в Бога бе станало почти фанатично и той твърдо вярваше, че единствено силата на Светото Писание е спасила Серафима от рогатия демон.

Серафима не разказа другиму какво е преживяла. Недоверието на собствения Иванов баща я наведе на мисълта, че едва ли някой ще приеме думите ѝ за истина. Без да си дава сметка, така тя се спаси от гнева на Църквата – разказът ѝ твърде много би наподобил ерес, за да го подминат с лека ръка.

Напрежението нарастваше, все повече недоволни гласове изискваха активни действия и ето че дойде денят, в който Църковната Управа взе решение да се сформира хайка от най-добрите ловци, подсилена от голям отряд гвардейци, която да поеме по следите на демона и да го залови или унищожи. Самият отец Петър, водител на божие паство в Милет и околностите, оглави хайката и това вдъхна надежда в сърцата на мнозина.

5. Смърт

Утринният час бе тих и сив, въздухът – прохладен и влажен, диханието излизаше на облачета. Улиците на града – пусти. Светът си доспиваше в последни минути на спокойствие, затова и суетнята около казармите, звънът на оръжие, подвикванията и тропотът на крака изглеждаха неуместни и дразнещи. Войниците и волните отряди се строяваха и биваха проверявани от водачите си. Скоро след това групите поемаха в различни посоки.

Гражданите, които бяха излезли навън за да гледат, започнаха да се прибират и скоро улиците отново опустяха.

Измина половин час. Дрезгавината се превърна в светлина.

Тишина.

Влагата се превърна в лека мъгла.

Тишина.

Сенките по ъглите и в дворовете, под каруците и в мазетата се превърнаха в забулени фигури.

Тишина.

Тишината се превърна в писък.

Черни закачулени фигури се носеха като духове в утринта, бледите им ръце се сливаха със сгъстяващата се мъгла. Далечните им сенки за миг изскачаха пред замаяната жертва и остри нокти се впиваха в очите ѝ.

Няколко мига, преди болката, слепотата и лудостта да се стоварят в главата на жертвата и съзнанието ѝ да се пръсне на хиляди парченца, преди да се изключи, тя виждаше качулка, покрила мрак вместо лице. Виждаше ръце, събрани пред гърдите в широки черни ръкави. След това ръцете излитаха мълниеносно и жертвата нищо повече не виждаше.

Стъклата на къщите се пръскаха и мъглата се изсипваше все поплътна в помещенията, където спяха хората. С нея идваше и по една фигура. След нея фигурата се оттегляше сред хор от писъци.

Утринта се бе превърнала в психиатрична клиника.

Някъде там, сред забуления ад в Милет бе и Серафима.

Иван Менестрел знаеше това. Знаеше също и за похода на порочните свещеници, предвождани от висш демон, висок, силен, огненочервен, с гладка димяща кожа и бездънни черни отвори вместо очи. Макар и да не се бе срещал с демона преди, той изпита дива омраза в мига, в който го зърна – въпреки очевидните разлики, водачът на тъмната орда твърде много приличаше на адското изчадие от Черния лес.

През изминалите месеци Иван Менестрел бе преброял много земи. Далеч от Милет, далеч от всякакъв хорски взор, бе посетил никому неизвестни места, бе разговарял със странни създания, бе отпивал от изворите на древни сили. Освен това беше успял да се слее със звяра, чието тяло обитаваше, и да постигне хармония между интелект и инстинкт.

Накратко, беше станал изключително могъщ. (Споменавам това, за да бъде ясно на всички – демоните имат шанс срещу Иван Менестрел, но той не е голям.)

Истинската битка се състоя в собственото му съзнание. Разкъсван между желанието да се хвърли върху демона и да го унищожи и да открие и закриля Серафима, Иван стоеше на нисък хълм до града и наблюдаваше мъглата, плъзгаща пипала по улиците, все едно беше жива.

Демонът настъпваше с прокълнатото си войнство от другата страна на Милет.

Първият писък като че задейства някакъв механизъм в тялото му и Иван се раздвижи целеустремено. Заобикаляйки отряд от хайката, определен да охранява периметъра града, той се стрелна през мъглата.

Серафима спеше.

Стъклото на прозореца ѝ избухна навътре, обсипвайки със стъклени късове помещението. Момичето отвори очи и се вторачи неразбиращо в гъстите кълба влага, които сякаш се изливаха през отвора. Цялата ѝ кожа настръхна от страх и тя, все още полузаспала, се отдръпна от ръба на леглото, където се беше извъртяла на сън и прегърна несъзнателно възглавницата пред себе си. Мъглата покри целия под и ледените ѝ пипала се плзгнаха по краката на леглото и започнаха да обвинят завивките. Студ близна краката ѝ и тя ги придърпа до тялото си. Очите ѝ втречено следяха най-дългото пипало.

Светлината внезапно помръкна и Серафима стрелна поглед към прозореца.

Черната закачулена фигура влетя безшумно и стъпи на пода.

Молитвата сама се появи в мисълта ѝ. Серафима си пое дъх и от усните ѝ се откъснаха несигурни думи. Порочният свещеник спря рязко на място. Гласът на Серафима укрепна и речта ѝ стана отчетлива и решителна. Порочният свещеник отстъпи крачка назад. Ръцете му се разделиха и след като напуснаха ръкавите, оформиха черна топка и тя излетя без звук през прозореца.

Мъглата се оттичаше обратно навън в прихлупения свят. Библията до леглото на Серафима беше обградена от слаб ореол и по кръста на корицата ѝ пробягваха искри. Книгата се беше издигнала на няколко сантиметра във въздуха и с всяка дума се придвижваше още нагоре.

Кожата на Серафима настръхна още повече, но този път от силата, която я изпълваше. Очите ѝ се бяха разширили и бяха станали почти кръгли. Вече не беше пълен господар на тялото си, а го чувстваше като съд, в който свръхестествени сили се събираха, за да дадат отпор на злото, лъхашо като кисела смрад от порочния свещеник.

Свещеникът бе отстъпил до стената до прозореца и беше залепил за нея гръб, но удържаше на словата на момичето. След няколко удара на сърцето през прозореца влетя със скок и онзи, когото очакваше – Червеният демон, изчадието на Всеизгарящия адски огън.

Демонът се приведе, за да не опира в тавана и отворите на мястото на очите му се извърнаха към Библията. От тях блъвна тъмнина, която

със съскане се понесе през стаята и избухна в мига, в който се докосна до божествения ореол около книгата. Серафима се разтърси като ударена и се задави. Малко по малко тъмнината погълна Библията и я изплю смачкана и обгорена.

Серафима се срина на една страна и остана така, докато Червеният демон не я хвана с огромната си ръка през кръста и не я отнесе.

След две минути Иван Менестрел влетя през счупения прозорец в празната стая и я огледа. Рогата му глава се извърна наляво. Очите му се впиха в унищожената Библия. Рогата му се наклониха надясно. Погледът му се спря на разхвърляното легло. Главата му се наведе надолу. Дървеният под в краката му беше обгорял. Без да се обръща, Иван се преметна назад и се приземи в двора под прозореца. След което се наведе ниско, ноздрите му се разшириха няколко пъти и той побягна след Червения демон.

Писъци замираха в мъглата, въздухът се раздвижваше, закачулени силуети се отдалечаваха и изчезваха без следа.

Иван проследи миризмата на демона до градския площад. Там, в самия център, дирята прекъсваше. Иван се взря в камъните на настилката и в нарисуваната с кръв пентаграма отгоре. Във върховете ѝ стояха угаснали черни свещи.

Мъглата се разрези и под ласкавите лъчи на изгряващото слънце се разпръсна. Иван Менестрел, застинал като статуя в центъра на пентаграма, изгаряше от отчаяние и болка. Животинските му инстинкти се гърчеха под ударите на чувството за загуба и за вина. Неописуем хаос от емоции, мисли и импулси го сковаваше. Така го завариха и гвардейците, които обезумели от кървавите сцени по улиците (пълзящи и стенещи ослепени същества, които с гърчове се предвижваха сред припаднали и притихнали ослепени същества) се бяха добрали до площада. Стрелите, които се забиха в тялото му и мечовете, които го посякоха, бяха твърде много дори за неговата издръжливост. Иван рухна на колене, после падна напред и остана да лежи насред пентаграма.

Отец Петър се зададе, пребледнял като платно, на кон. Без да спира, оценявайки обстановката, той се приближи до падналия Иван, вдигна високо копие то си и го заби в гърлото на рогатия звяр. Бликна червена кръв и няколко хрипливи стона известиха последните мигове на Евулвар и на Иван Менестрел.

Войниците стояха сковано в кръг около мъртвия демон. Отец Петър, слязъл от коня си, четеше молитва и се кръстеше. Жени в бели дрехи се движеха зад гърбовете им и помагаша на ослепените, които бяха

останали живи. Стонове се смесваха с песните на птиците. Слънцето жизнерадостно огряваше кървавите петна по калдъръма.

Когато Червеният демон се появи сред пламъци и дим наред пентаграма, всички отстъпиха крачка назад, но втора не успяха да сторят, той като страхът скова ума и краката им. Когато до него сред дим и пламъци се появи Черният демон, отец Петър изпусна Светото писание и се разтрепери. Двата демона огледаха тялото в краката си, Черният го нарами и сред пушек и огън адските твари изчезнаха, а през присъстващите премина тръпка и много от тях се строполиха на земята и останаха да лежат там.

От този ден нататък Милет вече не беше същия.

Късна вечер. Мрак се стеле на талази. В Мраконегра е съвсем нормално тъмнината да се стеле, също така съвсем нормално е смъртта да дебне зад всеки завой, под всяка скала, в клоните на всеки уродлив храст. В Мраконегра са нормални много ненормални неща, включително и лудият магьосник Гнусал, който точно в този момент пробива с чук и пирон дупка в крака си, за да се повеси на кука от върха на Черната Кула за през нощта.

В Мраконегра е съвсем в реда на нещата очи да те гледат от гъста лака и да се окаже, че те просто си растат там. На място е и лигавата дупка в земята под краката ти, която те засмуква за да те изяде, докато си се навел за да разгледаш очите.

В Мраконегра с падането на нощта повечето неща се събуждат и тръгват нанякъде за да убият или да бъдат убити. А онези, които не могат да ходят чакат някой да мине. Тук смъртта не е занимание самотно².

Мраконегра, това е лава, черни скали, криви полуизпепелени храстовидни израстъци, очи, зъби, нокти и кости. В много от цепнатините в скалите живеят прозрачни твари с отровен нрав. Слънцето денем свети през пепеляв въздух, добивайки мръсен кървав оттенък. Луната нощем се превръща в сцена за вампирските танци на огромните Мраконегрениски прилепи.

Мраконегра привечер – ето декора на събитието, което всеки миг ще се случи и към което сме отправили поглед.

Западно от Милет се намираше Велъш планина. Тя скриваше злоещото туловище на Мраконегра, предлагайки една не чак толкова страшна, но за сметка на това доста по-близка алтернатива. Изоставената

2. За подробности: „Смъртта е занимание самотно“, Рей Бредбъри

крепост Вельш бе нейде из склоновете на планината и блатската твар Вревозар стопанисваше непрогледния лес по склоновете. Именно от там за пръв път дойдоха вестите за тъмната сила. Това бе и мястото, от което заприиждаха демони.

Така изглеждаше за хората от Милет.

В действителност злото идеше много по-отдалеч. То бе пресякло Мраконегра, за да навлезе в Стария Свят. Вельш бе само незабележим хълм по пътя на неговия поход.

Там, където се бе пръкнало, бе Адът.

(„Какво има на Юг?“ питат онези, които обикновено вече са си спечелили всеобщото презрение за други, по-малки провинения. Други разсъждават: „Мраконегра лежи на Края на Света на запад. А какво се намира отвъд Мраконегра? Да си го кажем направо – какво представлява Края на Света?“. Тях обикновено ги спохождат мъже, облечени в черни роби с качулки, носещи факли, с които да палят къщи и клади, остри метални предмети, с които да бодат и късат месо и най-често заповеди за арест и разобличаване, издадени направо от Върховенството на Светата Инквизиция. Това е така, защото Върховенството на Светата Инквизиция знае какво представлява Края на Света. Прочетете по-нагоре и ще разберете.)

Адът е недостижим за човешките представи в пълната си същност. Когато по-късно Серафима се събуди в Ада, тя ще види нещо като проекция на това кошмарно място върху неспособната да мисли петизмерно човешка психика. Мястото никак няма да ѝ хареса. То ще се отнесе твърде грубо с нея. Но в резултат на сложна поредица от събития тя ще оцелее.

Да се върнем към човешкия свят и към Милет.

6. Демон

Бе късна пролет. Слънце грееше ласкаво и птици пееха звънко. Въздухът ухаеше на цветове, докато безкрайната погребална процесия отнасяше ослепени трупове към гробищата, гърла горчиво ридяха и потропваха конски копита.

Няколко пухкави облачета плуваха като в океан над хоризонта. Майка носеше на ръце малък вързоп, в който можеше да бъде разпознато тялото на невръстното ѝ детенце с две кървави дупки на мястото на очите. Цъфнала череша в двор до пътя грееше в светлика. Младеч

крачеше като хипнотизиран до каруца, от която се подаваше снежнобялата ръка на невестата му ... и така нататък. Всички бяха нещастни, освен тези, които бяха изгубили разсъдък и разбира се онези, които бяха мъртви.

Песента на поток пригласяше на задавено хълцане ...

... Черен демон носеше тялото на Иван Менестрел.

Двата демона отнасяха пляквата си направо през Астралната паяжина. Пътеката под адските им нозе бе черна като катран, а в дълбините и висините блестяха в неистови пориви Звездите на Създанието. Във всички посоки се виждаше ефирната плетеница на Астралната паяжина, изтъкана от пътеки, подобни на тази, по която се движеха. Ако Иван и Серафима бяха в съзнание щяха да изпитат разкъсващо чувство за дезориентация, причинено от непрестанното преплитане на астралните измерения. Щяха да зърват от време на време участъци от реалността и да я усещат като постоянно напиреща към тях през тънката ципа, разделяща човешкия свят от астралния.

Червеният демон носеше Серафима, преметната през рамо, а черният – Иван Менестрел, висящ на гърба му, придържайки го за единия рог да не падне. Някъде напред над пътеката се плъзгаха като сенки падналите монаси.

Преходът продължаваше дълго. Зад гърба на Черния демон в тялото на мъртвия Евевулвар искрица живот трепкаше в защитеното от Стоманена роговица Първично сърце. В непробиваемата му обвивка се разтвори микроскопична дупчица, през която се промъкна дебело колкото нерв пипало. Бавно то си проправяше път през смазания организъм, заобикаляйки натрошени кости, станали на лепкава каша органи и огромни буци съсиреци. След неопределимо дълго време завършващия му с мека лапичка край се добра до основата на черепа, плъзна се по последния прешлен и се прилепи към малкия мозък на звяра.

Недоловим импулс енергия премина по нишката и се изгуби в сивата маса на мозъка.

Пипалцето започна да се прибира обратно.

Истинският Евевулвар е бил страшна гадина. Преди да бъде унищожен от Терван Велики той всявал ужас у всички, които познавали жертвите му (самия него никой не познавал, тъй като Евевулвар не оставял свидетели; изключение правел Терван, който, въпреки че оставял свидетели, за да славят превеликата му мощ, не се подвоумил да хвърли оплетения в Мека Мраконегренска паяжина Евевулвар в огнената паст на Вулкана на Болката).

От тези далечни времена са изминали епохи. От истината се е запазило твърде малко и дори единадесетте орисници на Иван Менестрел не подозираха за качествата на този звяр. Когато единадесетата старица бе проклела новороденото, тя бе имала пред вид първичността и жестокостта, за които разказваха легендите. А в хармония с останалата орис у Иван Менестрел се бяха проявили съвсем различни способности.

Сега той се съживяваше. Сред невронните матрици на нефункциониращия му мозък протичаха наново импулси, инстинктите възвръщаха контрол над организма и генетично закодираната информация за формата на тялото му се трансформираше през дублиращите му системи в нови органи, кръв и нервна тъкан. Неусетно раните се затваряха, костите се разтапяха в протоплазма, за да може минути по-късно да се кондензират в бъбрек, черва или стомах.

Нервно потръпване накара Черния демон да улови втория рог на Иван с другата си ръка.

Тялото на Иван Менестрел отново функционираше. Около него лъхаше на талази космически студ, след като организма на Евевулвар бе изсмукал цялата достъпна топлина като енергия за прераждането. Адски горещото тяло на демона бе допринесло много за скоростта на възстановяване и сега адското изчадие изпитваше последиците от охлаждането на безумния му организъм като започваше леко да забавя крачка и да залита.

Червеният демон не се спря да изчака спътника си. Бързата му крачка го отвеждаше далеч напред. Вече едвам се различаваше сред пространствените изкривявания. Всеки изпълняваше задача и никой от двамата не се интересуваше от другия.

Макар да беше отново жив, Иван Менестрел спеше непробуден коматозен сън.

Трети пирон стърчеше от изключително гнусния крак на Гнусал. Сега магьосникът се ровеше раздражен в сандъка с инструменти, опитвайки се да открие клещи, с които да ги извади всичките. И трите пирона бяха пробили костта (или онова, които при него изпълняваше тази функция – при Гнусал човек никога не можеше да бъде сигурен) и вече беше време да освободи дупките и да се увисва, за да хване пълнолунието. От няколко месеца очакваше момента, когато ще може да наблюдава Танца на Прилепите на обратно.

—

За да не продължавам толкова досадно мудно действието, ще разкажа накратко следващите няколко глави, които са тъпи:

7. Серафима я изнасилват многократно в демонското царство, известно още като Ад. Освен това там ѝ присаждат сърдечен паразит, който ако умре ще спре сърцето ѝ и тя също ще умре. Това е неприятно, тъй като паразитът се храни с човешка кожа и ако не погълне много от нея на ден – умира.

8. Иван Менестрел попада при магьосник Гнусал при странни обстоятелства, включващи прилепи, танци и гвоздеи. Там той възвръща своя човешки облик и се измъква. Гнусал е тъжен – той е имал сексуални апетити към младото тяло на Иванчо.

9. Иван Менестрел прониква в Ада. Там го очакват демоните. Много лошо – той вече не се радва на привилегиите да носи върху душата си тялото на евевулвар. Вече умира лесно. Ето защо епопеята на спасяването на Серафима е изключително изпълнена с напрежение, риск и велики подвизи – мноо досадна.

10. Това е глава, която бих искал да разкажа подробно, но няма. Там се описва съвместният живот на Иван и Серафима в мазето на бащината им къща в Милет след тяхното завръщане. Половите им навици са същевременно и кървави, защото когато Серафима е възбудена, паразитът е МНОГО гладен. Иван не е за пред хора – целият в зарастваща кожа. Серафима – и тя. Не е за гледане. Ситуацията е трагична, акат и пишкат където спят, никой не влиза при тях, само им подават по два пъти на ден паничката с храна под вратата ...

КРАЙ

© 2000 Даниел Апостолов

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/783>]